

Пролог

ЛУВР, ПАРИЖ, 22:46

Відомий куратор Лувру Жак Соньєр, заточуючись, пройшов під склепінчастою аркою Великої галереї і кинувся до першої-ліпшої картини — Караваджо. Ухопившись за позолочену раму, цей сімдесятишестилітній чоловік із силою потягнув шедевр на себе, доки картина не зірвалася зі стіни. Соньєр упав, полотно його накрило.

Як він і сподівався, поруч із гучним брязкотом опустилися залізні ґрати, перекривши вхід до цієї частини музею. Паркетна підлога затремтіла. Десь далеко загула сигналізація.

Соньєр хвилику полежав, переводячи подих і збираючись із думками. «Я живий». Визволився з-під картини і розглянувся, де тут краще сховатися — довкола було безліч ніш.

Раптом він почув:

— Ані руш. — Голос прозвучав моторошно близько.

Стоячи навкарачки, куратор завмер і лише повільно озирнувся.

Постать його нападника маячила потойбіч опущених ґрат за якихось п'ятнадцять футів від нього. Це був здоровенний чолов'яга з неймовірно блідою шкірою і поріділим білим волоссям. Очі в нього були рожеві із бордовими зіницями. Альбінос витягнув з кишені пістолет і крізь ґрати націлився на Соньєра.

— Тобі не слід було тікати. — Важко було зрозуміти, з яким акцентом він говорить. — А тепер кажи, де він.

— Я ж тобі вже сказав, — запинаючись, відповів куратор, цілком безпорадний. — Я не розумію, про що ти говориш!

— Брешеш. — Незнайомець дивився на нього, не поворухнувшись, із недобрим блиском в очах. — Ти й твої побратими заволоділи тим, що вам не належить.

Куратор відчув приплив адреналіну. «Як він про це довідався?»

— Сьогодні вночі це повернеться під опіку повноправних охоронців. Скажи мені, де це сховано, і залишишся живий. — Альбінос націлив пістолет кураторові в голову. — Чи, може, за цю таємницю ти ладен померти?

Соньєрові перехопило подих.

Незнайомець відкинув голову назад, прицілився.

Соньєр підняв руки, наче здаючись.

— Зачекай, — вимовив повільно. — Я скажу все, що знаю. — Після цього він заговорив, ретельно добираючи кожне слово. Безліч разів він тренувався розповідати цю брехню... щоразу благаючи Бога, щоб йому ніколи не довелося нею скористатися.

Коли він закінчив, ворог самовдоволено всміхнувся.

— Точно. Саме так сказали й інші.

Соньєр сплотнів. «Інші?»

— Їх я теж знайшов, — насмішкувато кинув велетень. — Усіх трьох. Вони підтвердили те, що ти щойно сказав.

«Неможливо!» Діяльність куратора й особи трьох його сенешалів* були майже такою ж священною й непорушною таємницею, як і та давня таємниця, яку вони оберігали. Соньєр зрозумів: його сенешалі, дотримуючись суворого правила, розповіли перед смертю ту саму брехню. Це було частиною домовленості.

Нападник знову навів пістолет.

— Коли ти помреш, правду знатиму тільки я.

«Правду. — В одну мить куратор збагнув увесь жах свого становища. — Якщо я помру, правду буде назавжди втрачено».

Він інстинктивно роззирнувся, де б сховатися.

* Сенешалі — тут: втаємничені.

Гримнув постріл, і Соньєр відчув пекучий біль — куля влучила йому в живіт. Він упав долілиць... змагаючись із болем. Повільно перекотився на спину і крізь ґрати подивився вгору на свого нападника.

Той тепер цілився йому в голову.

Соньєр заплющив очі, думки закружляли в шаленому вихорі страху й каюття.

Глухо клацнув порожній патронник, звук луною відбився в коридорі.

Соньєр розплющив очі.

Незнайомиць поглянув на свій пістолет майже з цікавістю. Сягнув по другу обойму, а тоді наче роздумався, вдоволено зиркнув на Соньєрів живіт:

— Тут я вже зробив усе, що треба.

Куратор подивився вниз на себе. Кілька дюймів нижче від грудей на білій лляній сорочці залишилась дірка від кулі з кривавою обвідкою. «Шлунок». Ох, краще б він уже відразу влучив у серце. Соньєр свого часу був на війні в Алжирі, тож йому не раз доводилося бачити цю жахливу повільну смерть. Він житиме ще приблизно п'ятнадцять хвилин, доки шлунковий сік не просочиться в грудну порожнину і повільно не отруїть його зсередини.

— Біль — це благо, месє, — сказав незнайомиць.

І пішов геть.

Залишившись сам, Жак Соньєр знову подивився на залізні ґрати. Він у пастці, і двері неможливо буде відчинити ще принаймні двадцять хвилин. Доки його знайдуть, він уже буде мертвий. Але страх, що стиснув йому серце, був значно більший за страх смерті.

«Я мушу передати таємницю».

Намагаючись підвестися, він бачив перед собою трьох убитих побратимів. Подумав про покоління, що були перед ними... про місію, яку їм усім довірено.

«Неперервний ланцюжок знання».

І от раптом, попри всі перестороги... всі заходи безпеки... Жак Соньєр виявився єдиною ланкою, єдиним володарем однієї з наймогутніших таємниць за всі часи.

Тремтячи, він звівся на ноги.

«Я мушу знайти спосіб...»

Йому не вийти з Великої галереї, і на землі є лише одна людина, якій він міг би передати естафету. Соньєр обвів поглядом стіни своєї розкішної в'язниці. Найславетніші у світі полотна, здалося, усміхалися до нього, як давні друзі.

Переборюючи жахливий біль, він закликав собі на допомогу всі сили і всю винахідливість. Знав: неймовірне завдання, що постало перед ним, потребуватиме кожної миті, яку йому ще залишилось прожити.

Розділ 1

Роберт Ленгдон насилу пробудився.

У темряві дзвонив телефон — незнайомий металічний звук. Полапки знайшов нічну лампу й увімкнув. Мружачись від яскравого світла, Ленгдон побачив розкішну спальню в стилі Ренесансу з меблями епохи Людовіка XIV, фрески ручної роботи і величезне ліжко з червоного дерева.

«Де я, чорт забирай?»

На жакардовому халаті, перекинутому через спинку ліжка, він побачив монограму *ГОТЕЛЬ «РІТЦ» ПАРИЖ*.

Туман потроху розсіювався.

Ленгдон узяв слухавку.

— Алло!

— Месьє Ленгдон? — пролунав чоловічий голос. — Сподіваюсь, я не розбудив вас?

Нічого не розуміючи, Ленгдон подивився на годинник біля ліжка. 00:32. Він спав лише годину і відчував смертельну втому.

— Це консьєрж, месьє. Дуже перепрошую, але до вас гість. Він запевняє, що це терміново.

Ленгдон усе ще не міг прийти до тями. «Гість?» Погляд його натрапив на зім'ятий аркуш на тумбочці.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У ПАРИЖІ

запрошує

на вечір із РОБЕРТОМ ЛЕНГДОНОМ,

професором з релігійної символіки

Гарвардського університету

Ленгдон застогнав. Вечірня лекція зі слайдами про поганську символіку, приховану в стінах Шартрського собору, вочевидь, припала не до смаку кільком консерваторам серед аудиторії. Якийсь

правовірний учений, мабуть, пішов за ним слідом до готелю, щоб з'ясувати стосунки.

— Мені шкода, — відказав Ленгдон, — я дуже втомився і...

— Але, месє... — не відступався консьєрж, перейшовши на настійливий шепіт. — Ваш гість — важлива персона.

Хто б сумнівався! Ленгдонові книжки про картини на біблійні теми й культову символіку хоч-не-хоч зробили його знаменитістю в мистецькому світі, а торік його слава й узагалі зросла стократ після того, як він став причетним до однієї гучної історії у Ватикані. Відтоді паломництво до нього зарозумілих істориків й аматорів від мистецтва не вщухало ні на мить.

— Якщо ваша ласка, — Ленгдонові коштувало неабияких зусиль залишатися ввічливим, — запишіть ім'я й телефон того добродія й перекажіть, що я спробую сконтактуватися з ним, доки буду в Парижі, тобто до вівторка. Дякую. — Він поклав слухавку, доки консьєрж устиг щось відповісти.

Ленгдон сів і скося зиркнув на довідник для гостей, що лежав на тумбочці. Обкладинка звабливо намовляла: СПИ ЯК НЕМОВЛЯ У МІСТІ ВОГНІВ. СОЛОДКИХ СНІВ У ПАРИЗЬКОМУ «РІТ-ЦІ». Відвернувся і втомлено поглянув у дзеркало, що займало всю протилежну стіну. На нього дивився незнайомиць — скуйовджений і виснажений.

«Тобі треба як слід відпочити, Роберте».

Минулий рік був дуже важкий, але навіщо йому має нагадувати про це ще й дзеркало? Його погляд, завжди такий ясний і проникливий, сьогодні був якийсь затуманений і чужий. Рішуче підборіддя з ямкою прикривала темна щетина. Сивина на скронях пробиралася дедалі глибше в гущавину жорсткого темного волосся. Колеги-жінки запевняли, що сивина пасує до його академічного стилю і лише додає йому привабливості, але Ленгдон знав, що це не так.

«От якби "Бостон Мерезін" побачив мене зараз».

Минулого місяця журнал «Бостон Мерезін» залічив Ленгдона до десятки найцікавіших людей міста, від чого той був зовсім не в захваті — сумнівна честь, адже він став об'єктом нескінченних

кпинів колег у Гарварді. Сьогодні ввечері, за три тисячі миль від дому, з нагоди лекції в Американському університеті в Парижі йому знову довелося вислуховувати компліменти з цього приводу.

— Мадам і месьє... — Організаторка зверталася до публіки, що щерть заповнила залу із назвою «Павільйон дофіна». — Нашого сьогоднішнього гостя немає потреби представляти. Це автор численних книжок: «Символіка таємних сект», «Мистецтво ілюмінатів», «Втрачена мова ідеограм», і — увага! — книжку «Релігійна іконологія» написав теж він. Чимало з вас користується його книжками як підручниками.

Студенти в залі енергійно закивали.

— Я планувала познайомити вас з месьє Ленгдоном, розповівши деякі цікаві подробиці з його біографії. Проте... — Організаторка грайливо поглянула на Ленгдона, що сидів на сцені. — Один із присутніх тут щойно передав мені значно... цікавіший матеріал для знайомства.

Вона витягла примірник «Бостон Мерезін».

Ленгдон зіщулювся. «Де, чорт забирай, вона його взяла?»

Організаторка почала зачитувати уривки з тієї дурнуватої статті, і Ленгдон відчув, як втискається в крісло дедалі глибше й глибше. Секунд за тридцять публіка вже шкірилася, а мадемуазель і не думала припиняти.

— А відмова месьє Ленгдона розповісти пресі про свою незвичну роль у минулорічному конклаві у Ватикані, безперечно, додає йому балів. — Публіка веселилася. — Хочете почути ще?

Зала зааплодувала.

«Хтось мусить її спинити», — у відчаї подумав Ленгдон, коли організаторка знову заглибилась у статтю.

— Хоч професора Ленгдона навряд чи назвеш красунчиком, як декого з наших молодших номінантів, цей науковець, якому за сорок, має особливий шарм. Його заворожливі манери доповнює низький баритональний голос, про який студентки кажуть, що він «як бальзам для вух».

Зала вибухнула сміхом.